

[Lundberg.]

Arbejdsplads i hele dette Tidsrum; han er tysk Statsborger, og alle Autoriteter har anbefalet ham paa det bedste og ønsket, at han skulde optages paa Lovforslaget. Jeg vil gerne bede den højtærede Minister udtale, om der ikke kunde være et lille Haab for ham om at blive optaget om ikke i Aar, saa i alt Fald saa snart, vi igen kommer til at behandle dette Spørgsmaal.

Jeg ved, at Ministeriets Embedsmænd under Udvalgsbehandlingen i Landstinget har hævdet, at Manden i 1923 har modtaget Fattighjælp. Dette er imidlertid ikke rigtigt; som jeg før nævnte, er den Hjælp, han har modtaget, ydet i Henhold til Værgeraadsloven. Naar man har kunnet optage forskellige andre i Betænkningen omtalte Personer, synes jeg ogsaa, man maatte have kunnet optage denne Mand.

Christmas Møller: Naar det er bestemt i Grundloven, at man kun kan faa Indfødsret ifølge Lov, er Aarsagen dertil selvfølgelig den, at man har villet gøre det til noget for den danske Stat betydningsfuldt at faa Indfødsret, idet man har sagt, at det ikke er Administrationen, som skal have med denne Sag at gøre alene, nej, det er et Lovgivningsanliggende.

Naar vi nu ser paa dette Lovforslags Behandling, er der intet at bebrejde den højtærede Indenrigsminister; han mødte med sit Forslag i Landstinget den 11. Januar. Men det er fuldkommen givet, at Folketinget ikke kan give denne Sag nogen som helst Behandling. Jeg ved ikke, hvor stærkt de høje og ældre Herrerovre i Landstinget har arbejdet, men jeg har i det hele ikke noget Indtryk af, at Landstinget er særlig arbejdsdygtigt, naar jeg ser paa, hvor meget det har arbejdet i den Tid, det nuværende højtærede Ministerium har siddet. Jeg ved altsaa ikke, hvor meget Landstinget har arbejdet med denne Sag, men i hvert Fald ved jeg, at det først har sendt denne Sag over til Folketinget paa et Tidspunkt, da Folketinget overhovedet ikke kan beskæftige sig med den, paa et Tidspunkt, da Sagen folketingsmæssig set bliver en ren Administrationssag.

Dette synes jeg er et urimeligt Forhold. Naar man har en Grundlovsbestemmelse, som siger, at man skal lægge den Vægt paa Meddelelse af Indfødsrat, at det skal være en Lovgivningssag, saa maa det ogsaa være Meningen, at der for begge

Rigsdagens Ting skal være tilstrækkelig Tid til at behandle Spørgsmaalet.

Indenrigsministeren (Kragh): Til de Bemærkninger, det ærede Medlem Hr. Lundberg har fremført, skal jeg udtale, at jeg er vel bekendt med, at man hvert Aar, naar man staar ved Færdigbehandlingen af Aarets Lov om at erhverve Indfødsret, møder Utilfredshed hos Personer, der har ønsket Optagelse paa Lovforslaget, har andraget derom, men ikke faaet dette Ønske opfyldt. Og det var jo ogsaa til Gunst for en saadan Mand, at det ærede Medlem Hr. Lundberg talte.

Nu har det ærede Medlem fuldkommen Ret i, at der paa Lovforslaget, efter at det er færdigbehandlet i det høje Landsting og foreligger som et Resultat af Forhandlinger mellem dette høje Ting og Indenrigsministeren, findes et Antal af Personer, som er faldet det offentlige til Byrde paa forskellig Vis eller er straffede, men Personer, som man dog under Hensyn til alle til dem knyttede Omstændigheder har ment det rimeligt at medtage, saaledes at jeg tør hævde, at Lovforslaget, som det her foreligger, ganske som Tilfældet har været i de foregaaende Aar, er Udtryk for, at man gennemfører Indfødsretsloven under al Hensynsfuldhed overfor Ansøgerne, ja, med en Hensynsfuldhed, som maaske i for høj Grad er præget af en Villighed hos Myndighederne til at søge at forstaa Ønsker og deres Begrundelse, som maaske neppe burde være saa udtalt, som Tilfældet er i denne og for øvrigt ogsaa de foregaaende Love om Erhvervelse af Indfødsret.

Hvad nu specielt den Person angaar, som det ærede Medlem omtalte, den i Sachsen i 1887 fødte Stolemager Carl Hermann Koitzsch, Borup Sogn ved Randers, vil det ærede Medlem nok forstaa, naar han ser paa Listen over, hvem der er medtaget, og savner denne Mands Navn, at man ved Behandlingen af hans Ansøgning har fundet særdeles vægtige Grunde til ikke at medtage ham. Jeg skal nemlig oplyse, at efter Indstilling af Borup Sogns Værgeraad, godkendt af Overværgeraadet, blev Hr. Koitzsch's i 1908 fødte Søn endeligt fjernet fra Hjemmet, hvorefter han i Tiden fra 1920 til 1924 var anbragt under Værgeraadsforsorg. Da nu Hr. Koitzsch ikke var i Besiddelse af dansk Indfødsret, blev der i Medfør af Bestemmelserne i Lov af 14. April 1905 i Dekret, som Værgeraadet udfærdigede, paalagt ham at yde